

de Mænd, som man paalægger at udføre dem. Naar det saaledes foreslaaes at henlægge Skovkasserer-Forretningerne til Skovriderne, og man maaffee finder en Støtte for denne Tanke deri, at der allerede er een Skovrider, der tillige er Skovkasserer, da skal jeg tillade mig at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det dog vel ikke gaaer an, naar man nedbringer Lønningerne for Skovriderne til det mindst Mulige, da tillige at paalægge dem Ansvar for Opkrævningen af saa betydelige Beløb, som der her er Spørgsmaal om, hvilket jo ogsaa vilde forudsætte Nødvendigheden af, at disse Mænd stille Caution, og endelig, at det er en Regel, som maa siges at stride stik mod hele den Ordning, af vort Regnskabsvæsen, som ellers overalt er bleven gennemført, at man gjør Forbrugeren tillige til Regnskabsfører over de Penge, han selv forbruger. Jeg maa ansee det for urigtigt at slaae ind paa denne Vej, fordi enhver Control i saa Henseende bliver umulig. Naar man har fundet sig deri ligeoverfor en enkelt Skovrider, er dette begrundet i ganske særlige Forhold, ikke blot særlige personlige Forhold, men ogsaa særlige locale Forhold, som vilde gjøre det til en urimelig Byrde at have en Skovkasserer paa disse Steder i Forhold til de Indtægter, som der vil være Spørgsmaal om at oppebære. Det foreslaaes fremdeles at overlade Gods-administrationsforretningerne til Andre, til private Folk, som skulde have en Godtgjørelse derfor. Jeg troer, at man feiler meget, naar man mener, at disse Forretninger ere saa simple og saa lidet byrdefulde, at man paa de Steder, hvor det har noget at betyde, saa overmaade let vil finde Folk, der ville være villige til at paatage sig denne Byrde og dette Ansvar, medmindre man betaler dem nogenlunde godt derfor. Det giver jo ialfald en stor Uro i de Bedkommandes øvrige Forretninger at skulle saa at sige holde deres Contoirer aabne bestandig, og jeg holder mig overbevist om, at det, der i saa Henseende vil opnaaes, snarere vil være en Meerudgift end en Mindreudgift. Der ligger endelig i Forslaget — og det turde være det Væsentlige deri — at man vil udsønde Skatteberegningen og Skatteopkrævningen fra hinanden. Der er tilvisse i Sa-

gens Natur Intet iveien for at gaae denne Vej, men jeg troer rigtigt nok, at det ærede Fleertal vurderer de Udgifter, som deraf ville flyde, altfor lavt. Hvad enten man vil henlægge det Første til Finansministeriet for hele Landet eller til Overøvrighederne, troer jeg, at man vil komme til det Resultat, at Udgifterne derved ville være mindst ligesaa store som de, der medgaae til Amtstuerne, og fremdeles er jeg overbevist om, at det vil være en Foranstaltning, der paa mange Maader vil medføre et Besvær for Befolkningen, som den nu slet ikke kjender til. Befolkningen vil jo nemlig da for at faae Dplysninger og Berigtigelser f. Ex. i Anledning af Overdragelser og Udstykning osv., som den nu faaer paa Amtstuerne, være nødt til at correspondere med Kjøbenhavn eller med Overøvrigheden, og man kan saaledes være overbevist om, at hvad der vil vindes ved at betale Skat i Communerne, ikke vil opveie det Besvær, det vil være for Folk at skulle søge de øvrige Fornødenheder, hvorom de nu uden Vanskelighed kunne henvende sig paa Amtstuerne, tilfredsstillede paa andre Steder. Skatteopkrævningen vil Fleertallet altsaa henlægge til Communerne, og det skulde være dette, der væsentlig vilde være i Befolkningens Tarv; Muligheden af at betale Skatterne i Hjemmet skulde være en Lettelse for Befolkningen. Saafremt det maa være tilladt at slutte fra den Erfaring, man har fra de Foranstaltninger, der ved forskjellige Amtstuer ere trufne for at gjøre det let for Beboerne at blive af med deres Skatter, vil den Nytte, som Skatteyderne ville drage af en saadan Foranstaltning, neppe blive stor; thi hvor man har truffet særlige Foranstaltninger ved at paalægge Amtsforvalterne at møde paa forskjellige Steder, viser det sig, at det er et saa forsvindende Antal af Skatteyderne, der benytter sig deraf, at det paa ingen Maade staaer i Forhold til det Besvær og de Omkostninger, man derved forvolder Amtsforvalterne. Jeg troer, at vil man raadspørge Erfaringen fra de communale Skatter, vil det uden Tvivl vise sig, at de kongelige Skatter neppe ville indgaae saa overmaade villigt, fordi Folk faae Lethed ved at blive af med dem. Ivertimod turde det være muligt, at jo simplere man gjør det at blive